

[42] اشخاص را به احتمال اینکه از شیعیان هستند را بریدند، هر کس که معروف به دوستداری و دلبستگی به خاندان پیامبر صلی الله علیه و آله بود زندانی شد، یا مالش به غارت رفت، یا خانه اش را ویران کردند، شدت فشار و تضییقات نسبت به شیعیان به حدی رسید که اتهام به دوستی علی علیه السلام از اتهام به کفر و بی دینی بدتر شمرده می شد و عواقب سختتری بدنبال داشت. رفتار معاویه نسبت به شیعیان هر روز بیشتر می شد، و این وضع نسبت به اهل کوفه که مرکز شیعیان آن حضرت بشمار می رفت از هر جا بدتر بود. معاویه زیاد بن ابیه را حاکم شهر کوفه و بصره نمود و او که روزی در صف شیعیان امام علی علیه السلام بود و آنانرا بخوبی می شناخت، آنان را در هر جا که به ایشان دست می یافت را گرفته و دستها و پاهایشان را قطع، یا از درختان خرما آویزان، و یا کور و نابینا می ساخت. زیاد بن ابیه به جای خود چند روزی سمره بن جندب را حاکم بصره نمود، او در این مدت هشت هزار نفر را بقتل رسانید، و طبری از ابو سوار عدوی نقل می کند که می گوید: سمره در يك صبحگاه چهل و هفت نفر از بستگان مرا که حافظ قرآن بودند را کشت (1). این امور مردم را به اهداف شوم بنی امیه و مخالفت آنان با مقدسات اسلامی هر چه بیشتر آشنا ساخت و زمینه ساز انقلاب خونین عاشورا گردید. _____ 1 - تاریخ الامم والملوک 6: